Profesní minimum: etiketa v praxi

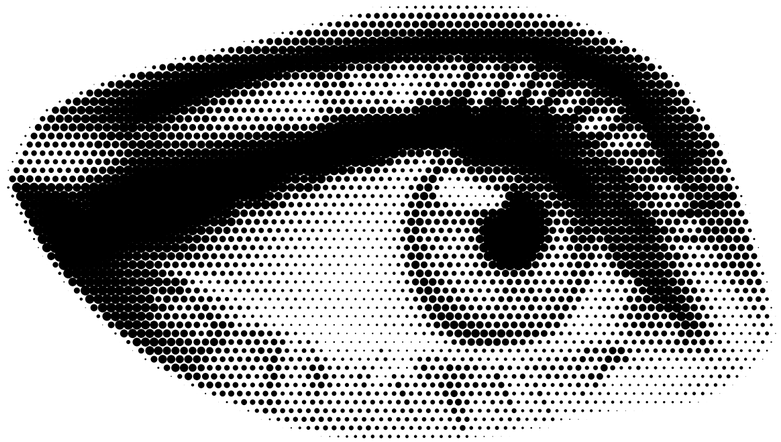
Praktické karty pro žáky a žákyně 8. a 9. tříd zaměřené na základní pravidla respektujícího a profesionálního chování. Připravují mladé lidi na situace, které je čekají ve škole, na brigádách i v budoucím zaměstnání. Zpracovala Věra Stojar.

pozdrav



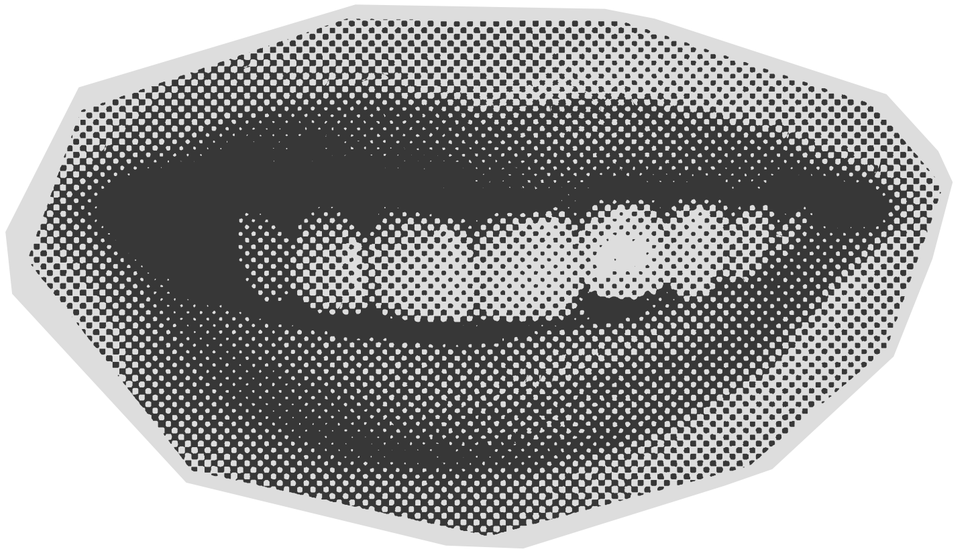
Když někam přicházíme, pozdravíme tak, aby nás druhý člověk skutečně slyšel. Pozdrav dává najevo, že jsme si ostatních všimli a respektujeme je. V pracovním prostředí je to jeden z nejjednodušších způsobů, jak působit příjemně a sebejistě.

oční kontakt



Při pozdravu nebo rozhovoru se na druhého člověka krátce podíváme. Oční kontakt ukazuje, že posloucháme a věnujeme druhému pozornost. Nemusíme na nikoho upřeně zírat, stačí přirozený kontakt během hovoru.

úsměv



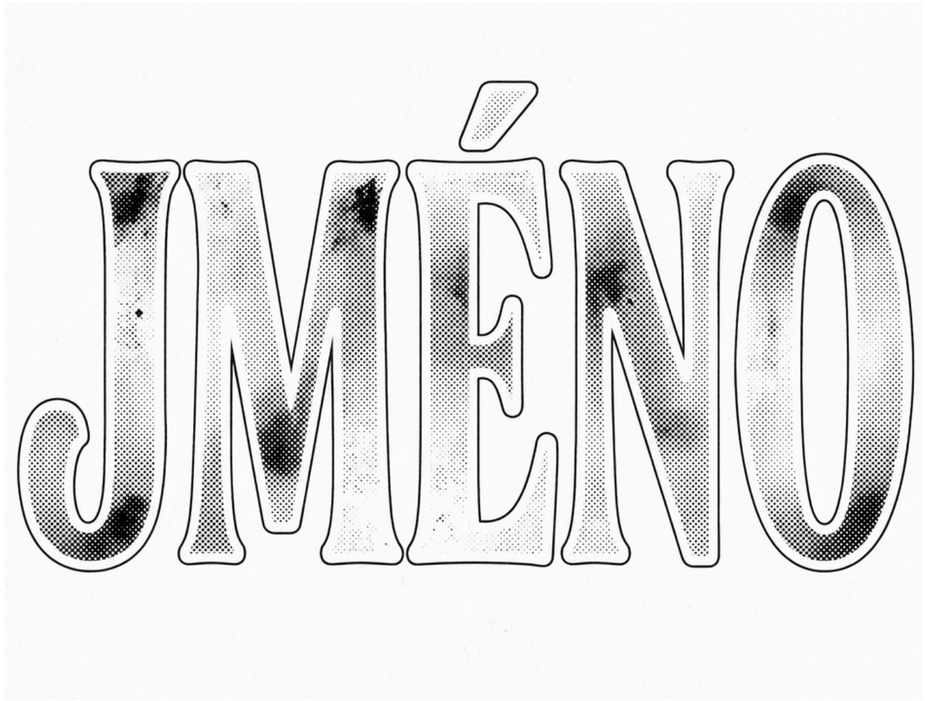
Přirozený úsměv pomáhá vytvořit příjemnou atmosféru a dobrý první dojem. Dává najevo otevřenost a ochotu komunikovat.
Nemusíme se usmívat neustále, ale při pozdravu nebo seznamování přátelský výraz pomáhá.

podání ruky



Když je podání ruky v dané situaci vhodné, nabídneme ruku přirozeně a jistě. Stisk by neměl být ani velmi slabý, ani přehnaně silný.
Při představování se zároveň podíváme na druhého člověka.

představení se



Když přicházíme mezi nové lidi, nespoléháme na to, že všichni vědí, kdo jsme. Stačí jednoduše říct své jméno a případně důvod, proč přicházíme. Schopnost krátce se představit se hodí ve škole, na brigádě i při pracovním pohovoru.

přidržení dveří



Vidíme-li za sebou někoho přicházet, můžeme dveře chvíli přidržet.
Nezáleží na věku ani pohlaví , jde o obyčejnou ohleduplnost.
Zvlášť užitečné je to tehdy, když má někdo plné ruce nebo se pohybuje obtížněji.

nabídnutí pomoci



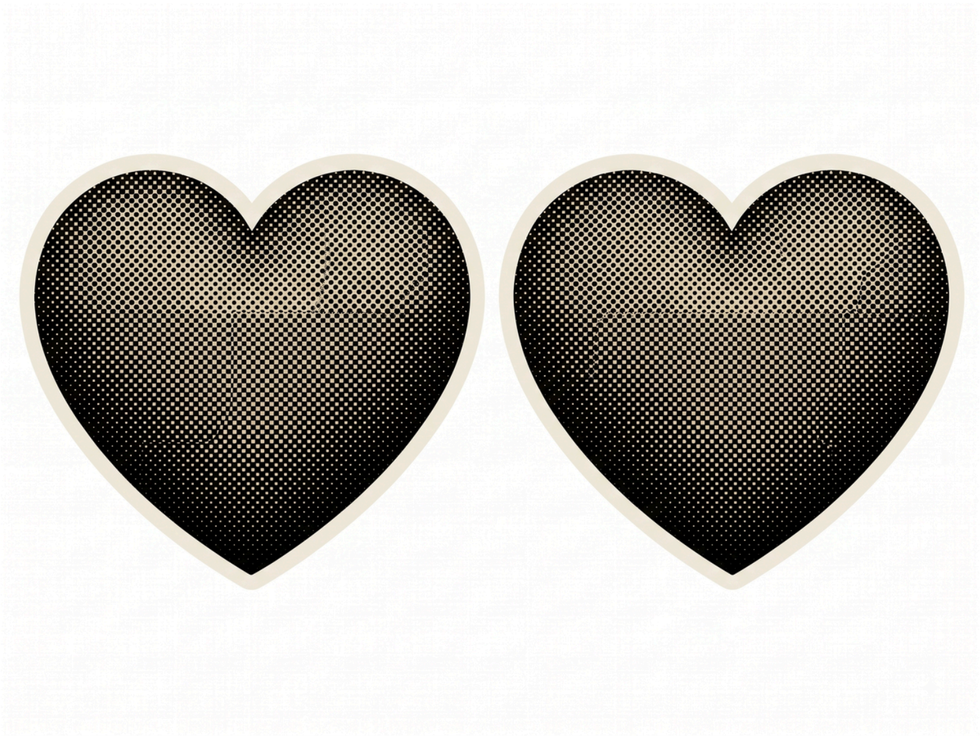
Když vidíme, že někdo něco těžkého nese nebo si s něčím neví rady, můžeme nabídnout pomoc. Nemusíme automaticky zasahovat, často stačí otázka: „Můžu pomoct?“ Ochota pomoci je důležitou součástí dobré spolupráce.

poděkování a požádání



Slova „prosím“ a „děkuji“ dávají najevo, že práci nebo pomoc druhých nevnímáme jako samozřejmost. Používáme je mezi kamarády, kolegy i lidmi, které vidíme poprvé. Jsou jednoduchým způsobem, jak projevit respekt.

slušné požádání



Když něco potřebujeme, můžeme o to požádat místo toho, abychom rozkazovali. Místo „Podej mi to“ můžeme říct „Můžeš mi to, prosím, podat?“ Způsob, jakým o něco žádáme, často ovlivní reakci druhého člověka.

naslouchání



Když někdo mluví, necháme ho dokončit myšlenku a zbytečně mu neskáčeme do řeči. Nemusíme se vším souhlasit, ale nejprve bychom měli skutečně vyslechnout, co chce říct. V pracovním týmu je schopnost naslouchat stejně důležitá jako schopnost mluvit.

odložení telefonu



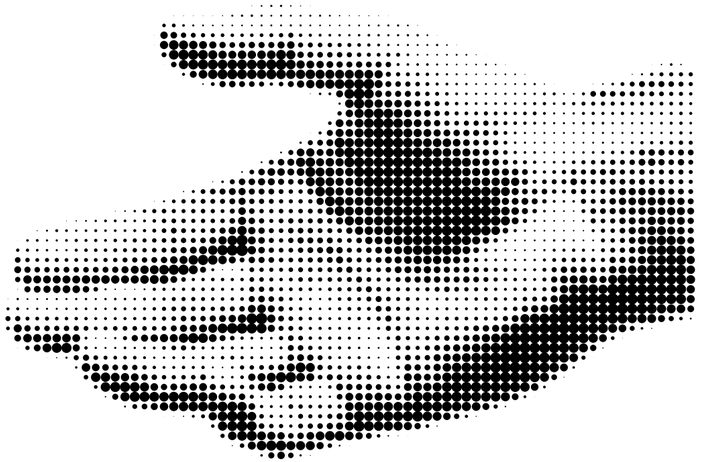
Když s námi někdo mluví, není příjemné neustále sledovat telefon. Odložením mobilu dáváme najevo, že druhému věnujeme pozornost. Na poradě, pohovoru nebo při důležitém rozhovoru je to obzvlášť důležité.

dochvilnost



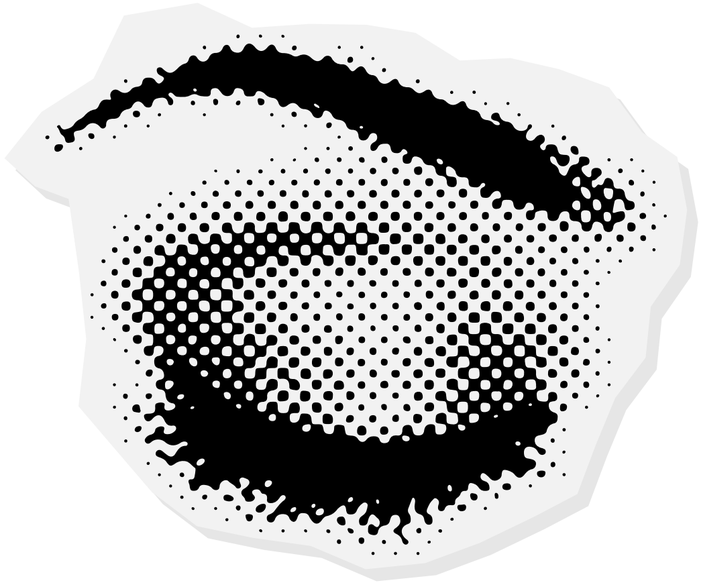
Přijít včas znamená respektovat čas ostatních lidí. Pokud víme, že se opozdíme, dáme o tom co nejdříve vědět. V práci může dochvilnost výrazně ovlivnit, jak spolehlivě působíme.

dodržení slibu



Když slíbíme, že něco uděláme, snažíme se to také splnit.
Pokud zjistíme, že to nezvládneme, řekneme to včas a neskrýváme problém. Spolehlivost vzniká právě z malých věcí, které opakovaně dodržujeme.

omluva



Každý někdy udělá chybu.
Jednoduché přiznání a omluva bývají lepší než dlouhé hledání výmluv.
Převzetí odpovědnosti ukazuje, že dokážeme své jednání napravit a poučit se z něj.

úklid po sobě



Společný prostor není prostor „někoho jiného“. Po sobě uklidíme pracovní místo, nádobí nebo věci, které jsme používali.
V zaměstnání je péče o společné prostředí součástí ohleduplnosti vůči ostatním.

hlasitost



To, že jsme někde s kamarády nebo kolegy, neznamená, že nás musí slyšet celá místnost. Hlas přizpůsobujeme prostředí a situaci. V kanceláři, čekárně, restauraci nebo dopravním prostředku sdílíme prostor s dalšími lidmi.

osobní prostor



Každému je při rozhovoru příjemná trochu jiná vzdálenost. Nestojíme proto zbytečně těsně u druhého člověka a respektujeme jeho hranice. To platí i pro doteky, ne každý je vnímá stejně.

vnímat okolí



Když procházíme dveřmi, nastupujeme do výtahu nebo stojíme v cestě, všímáme si lidí kolem sebe. Někdy stačí ustoupit, uhnout nebo nechat někoho projít.
Ohleduplnost často znamená jen na chvíli myslet i na potřeby ostatních.

rozloučení



Stejně jako při příchodu zdravíme, při odchodu se také rozloučíme. Nemusí to být nic složitého, stačí „Na shledanou“, „Děkuji“ nebo „Mějte se hezky“. I posledních několik vteřin setkání ovlivňuje dojem, který po sobě zanecháme.